

Lúxemborg, 4. Júlí 2023

FRÉTTATILKYNNING 05/2023

Dómur í máli E-11/22 RS gegn Steuerverwaltung des Fürstentums Liechtenstein

28. GR. EES-SAMNINGSINS BANNAR ÓBEINA SKATTALEGA MISMUNUN Á GRUNDVELLI BÚSETU

Með dómi sem kveðinn var upp í dag veitti EFTA dómstóllinn ráðgefandi álit við spurningu sem barst frá Stjórnsýsludómstóli furstadæmisins Liechtenstein (*Verwaltungsgerichtshof des Fürstentums Liechtenstein*) varðandi túlkun á EES-samningnum, einkum 3., 4. og 28. gr. hans.

Málið varðar skattálagningu á RS, þýskan ríkisborgara með búsetu í Sviss, fyrir skattárið 2019 þegar hann vann hjá hinu opinbera í Liechtenstein. Samkvæmt tvísköttunarsamningi Sviss og Liechtenstein var RS skylt að greiða tekjuskatt í Liechtenstein vegna atvinnu hans þar í landi.

Löggjöfin sem var í gildi í Liechtenstein vegna skattársins 2019 hafði í för með sér að einstaklingum með takmarkaða skattskyldu, líkt og RS, var skylt að greiða hærra hlutfall tekjuskatts vegna tekna sinna í Liechtenstein heldur en þeim sem eiga skattalega heimilisfesti í Liechtenstein. Með dómi sem kveðinn var upp 1. september 2020 komst Stjórnlagadómstóll furstadæmisins Liechtenstein (*Staatsgerichtshof*) að þeirri niðurstöðu að viðeigandi ákvæði skattalaga Liechtenstein væri ósamrýmanlegt stjórnarskrá og fæli í sér mismunun. Stjórnlagadómstóllinn ógilti ákvæðið en frestaði réttaráhrifum ógildingarinnar um eitt ár.

EFTA dómstóllinn túlkaði beiðni álitsbeiðandi dómstólsins á þann veg að leitað væri svara við tveimur spurningum. Í fyrsta lagi, hvort að 28. gr. EES-samningsins og/eða 4. gr. hans skyldi túlka á þann veg að löggjöf líkt og sú sem um ræðir í málinu, sem felur í sér að EES-ríki leggur hærra hlutfall tekjuskatts á þá sem ekki eiga skattalega heimilisfesti, heldur en á þá sem eiga skattalega heimilisfesti í því ríki, væri ósamrýmanleg framangreindum ákvæðum EES-samningsins. Í öðru lagi, ef fyrri spurningunni yrði svarað játandi, hvort EES-réttur skyldi ganga framur hinni ósamrýmanlegu löggjöf, óháð hvers konar frestun réttaráhrifa sem landsréttur krefst.

EFTA-dómstóllinn tók fram að mismunandi meðferð skattgreiðenda sem vinna í EES-ríki en eiga þar ekki skattalega heimilisfesti annars vegar og skattgreiðenda sem bæði vinna og eiga skattalega heimilisfesti í því ríki hins vegar, sem felst í að þeim fyrrnefndu er skylt að greiða hærra skatthlutfall, fæli í sér óbeina mismunun á grundvelli búsetu, í andstöðu við 28. gr. EES-samningsins. Þar af leiðandi var það niðurstaða dómstólsins að 28. gr. EES-samningsins verði að túlka á þann veg að löggjöf líkt og sú sem um ræðir í málinu, sem felur í sér að EES-ríki leggur hærra hlutfall tekjuskatts á þá sem ekki eiga skattalega heimilisfesti, heldur en á þá sem eiga skattalega heimilisfesti í því ríki, væri ósamrýmanleg framangreindu ákvæði EES-samningsins.

Ennfremur sló EFTA-dómstóllinn því föstu að bókun 35 við EES-samninginn og 28. gr. EES-samningsins skuli túlka á þann veg að EES-ríki sé óheimilt að beita lagaákvæði líkt og um ræðir í málinu, sem hefur verið talið ósamrýmanlegt 28. gr. EES-samningsins.

Loks komst EFTA-dómstóllinn að því að óheimilt er að leggja hærra skatthlutfall á herðar einstaklinga eins og RS á grundvelli landslaga líkt og þeirra sem um ræðir í málinu. Innan valdheimilda sinna, ber hinum álitsbeiðandi dómstól að tryggja viðeigandi réttaráhræði, þar á

meðal endurgreiðslu skatta sem þegar hafa verið innheimtir í andstöðu við EES-rétt, með vöxtum. Ef það er ekki mögulegt, er EES-ríkinu skylt að inna af hendi bætur fyrir fjárhagslegt tjón einstaklinga, líkt og RS, í samræmi við meginregluna um skaðabótaábyrgð ríkis.

Dóminn í heild sinni er að finna á vefsíðu EFTA-dómstólsins: www.eftacourt.int.

Fréttatilkynning þessi er ekki opinbert skjal. Dómurinn sjálfur gildir.